

Verslag excursie Meinweg Wolfsplateau en Slenk 7-11-2021

Vandaag bezoeken we het stille deel van de Meinweg, het ver bij het bezoekerscentrum vandaan gelegen deel dat luistert naar de onheilspellende naam 'Wolfsplateau'. Ter

geruststelling: tot nu toe zijn hier nog geen wolven aangetroffen, althans niet in de recente periode. Voor alle zekerheid hebben wij met ingang van heden wel een presentielijst ingevoerd; je weet maar nooit... Met zijn elven vertrekken wij om half 9 vanaf de even over de Duitse grens gelegen parkeerplaats Hillenkamp.

Lopend over de bospaden, waar we al verschillende zangvogels te zien en te horen krijgen bereiken we het plateau. Daar zit in de verte een sperwer op een paaltje langs de wei. Even later komt hij langs vliegen met zijn typische afwisseling van

actieve vlucht met glijpauzes. Op grote afstand zien we enkele vogels bij de rand van een geploegde akker, waarachter een weiland ligt. In eerste instantie denken wij aan kramsvogels, maar later blijken het grote lijsters te zijn.

We gaan nu over een paadje langs de Duitse grens, achter de voormalige Beatrixmijn langs. Zo krijgen we een mooi uitzicht over een beschut gelegen gebied met kruidenrijke vegetatie, waarin we al snel twee reeën zien weghuppelen. Na goed turen worden ook enkele wilde zwijnen gevonden, die zich, na in de gaten te hebben gekregen ontdekt te zijn, naar de bosrand begeven. We dalen van het plateau

af en gaan vervolgens langs de Kombergen door naar de Slenk, een gebied waar zich 's winters wel eens klapeksters ophouden. Onderweg zien we een ijverig groepje staartmezen en sijzen die zaden uit de elzenproppen peuzelen. Kramsvogels laten zich intussen wel horen.

Prompt aangekomen in de Slenk wordt de klapekster al ontdekt, stil zittend in het topje van een berk. Wat verderop zien we de raaf overvliegen, nadat hij zich met zijn krakende bas al had aangekondigd.

Over de verkeersluwe verharde Meinweg gaan we weer de hoogte in naar het Wolfsplateau. De grote zilverreigers vallen goed op tussen de open vegetatie, nu het zonnetje er mooi op schijnt. Om de blauwe reigers te vinden moet je wat meer moeite doen. De trektelpost waar we langslopen is nu niet meer bemand. Toch zien we nog de nodige trekvogels

passeren, waaronder boompiepers en boomleeuweriken. Op het pad langs de bosrand zit heel stilletjes een kleine rugstreeppad, formaat duimnagel tot vingerkootje. De lichte rugstreep reikt niet tot op zijn kop; wellicht nog een jonkie. Een eind bij ons pad vandaan staan in het weiland enkele tientallen ganzen. De donkere koppen verraden dat het om rietganzen gaat. In dit geval om toendrarietganzen, omdat taigarietganzen hier vrijwel nooit worden gezien. Een enkele kleine rietgans wordt soms wel aangetroffen tussen de 'toendra's' in dit gebied. Het onderscheid is op deze afstand bijna niet te maken.

Om vanaf het Wolfsplateau weer bij de parkeerplaats te komen, slaan we een onopvallend smal bospaadje in; je loopt er zo aan voorbij... Kort voor het bereiken van de

auto's wordt er door enkele deelnemers nog een havik gezien, die alweer snel achter de boomkruinen is verdwenen. Met verschillende voor veel deelnemers nieuwe soorten mogen we weer spreken van een geslaagde excursie, maar.... de herdertjes kunnen nog niet te ruste gaan nadat zij hun schaapjes hebben geteld. Na een korte zoektocht is hun kudde echter weer compleet. De herdertjes beloven beterschap en zullen in het vervolg hun schaapjes onderweg wat vaker tellen.